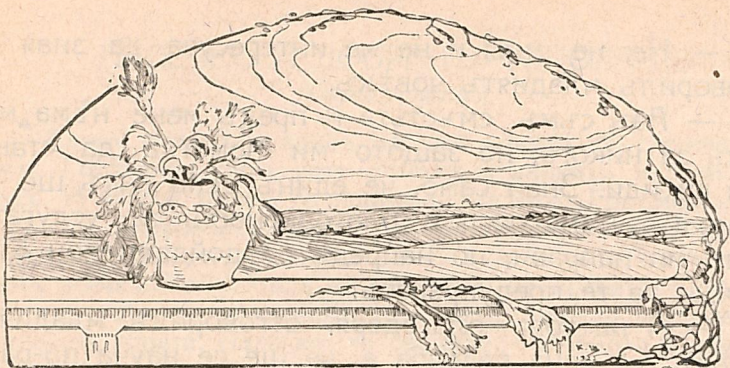

ПРАТЕНИЦИ НА СМЪРТЬТА.

Въ старо време имало единъ много силенъ човѣкъ. Еднажъ той се разхождалъ изъ гората, На-среща му неочаквано изкочилъ другъ човѣкъ и из-викалъ: „Стой! Ни крачка напредъ“ — Що? изви-калъ силниятъ човѣкъ и гората потреперала. Не видишъ ли, че ще те смажа съ два прѣста? Какъ смѣешъ да се изпречвашъ на пътя ми. Какъвъ си ти, че смѣешъ да ми говоришъ тъй гордо и дръзко?

— „Азъ съмъ *смъртъта*, отговорилъ другиятъ. Мене никой не може да се противи и ти сжщо ще изпълнишъ заповедъта ми!

Силниятъ човѣкъ не отстъпилъ. Почнала се борба между него и смъртъта. Борили се и се били дълго и отчаено. Най-после смъртъта била повалена на земята, смазана и оставена едва живв. Тя лежала и си мислила: — Какво ще стане сега, ако не се съвзема и тръгна отново да моря? Хората ще се навѣдятъ много. Отъ тѣхъ нѣма да умрѣ ни единъ и тѣ ще изпълнятъ земята, и нѣма да има где да жи-вѣятъ.

Въ това време се задалъ единъ младъ и здравъ човѣкъ, който весело пѣлъ и отивалъ нѣкжде. Ко-гато миналъ покрай полумъртвия човѣкъ, той го погледалъ, отбилъ се при него, далъ му една чаша вода и му помогналъ да се изправи на краката си.

— Знаешъ ли ме ти, кой съмъ и на кого пома-гашъ да стане? — запиталъ битиятъ.